

man er 60 eller 67 år, ens adgang til at klage til det sociale nævn. Ligeledes finder vi det godt, at dette nævn bliver udvidet med et medlem valgt i ældreorganisationerne i amtet, men vi finder det ikke i orden, at de kommunale klageråd under ældrerådene i kommunerne nedlægges. Dansk Folkeparti mener, at disse klageråd skal have lov til at virke i den periode, de er valgt til. De har jo reelt kun siddet i ca. halvandet år.

Dansk Folkeparti vil gå positivt ind i udvalgets arbejde, men vil fastholde, at de kommunale klageråd bibeholdes i kommunen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Man kan jo på nuværende tidspunkt næsten sige, det er en uendelig forudsigelig debat, og jeg har da heller ikke tænkt mig at ændre på det, for det, jeg tror vi skal, er at hjælpe Socialdemokratiet og ministeren til at rette forslaget til, så det ligner det, der oprindeligt kom frem i høringsprocessen.

Jeg vil også koncentrere mig om klagerådene. Det vil jeg gøre, fordi jeg er overrasket. Man kan sige, at klagerådene jo allerede i 1995 var et emne, som optog en del af Socialudvalgets tid.

Det fremgår af socialministerens indlæg under debatten om L 37, som det hed, den 31. oktober 1995, at det forslag, som vi ser her i dag med afskaffelsen af klagerådet jo egentlig har været fremme før, og jeg citerer fra ministeren:

»Men sådan som jeg oplevede reaktionerne dengang, blev det massivt afvist både af Folketingets partier, af de ældre og af kommunerne; en af begrundelserne var, at det var en instans, der lå for langt væk fra dem, beslutningen og klagen vedrørte.«

Det er sådan set jo det samme, som vi står med i dag, der er jo ikke meget forskel på det. Jo, der er jo den forskel, at kommunerne dengang så åbenbart var begejstret for det, men så har ændret sig siden, og det er jo Kommunernes Landsforening, der er problemet i dag, kan jeg forstå.

Ved debatten den 2. juni om de to forslag, der handlede om det samme, drejede spørgsmålet sig om ophævelse af diskriminering af dem, der var over 67 år. Det var jo sådan, at vi fik et løfte fra ministeren om, at der ville komme noget, som var ligestillet med det, så der var ingen grund til at arbejde videre med det. Man var afventende i spændt forventning, idet bebudelsen så kom under sagens behandling. Der ville

komme et forslag, der ophævede diskriminationen.

Det, jeg så kan undre mig over, er, at man med den ene hånd giver de over 67-årige en ret og med den anden fjerner den ret, de allerede har. Der er jo faldet mange gode superlativer om klagerådet. Så kan man spørge om, hvor bærer al den snak om det lokale islæt, om nærheden, dialogfora og demokratiet hen? Ved ministeren ikke, at de klageråd, der for ikke så forfærdelig længe siden blev nedsat, jo er blevet demokratisk valgt? Så kan man spørge sig selv: Er det arbejde, de laver, nu ikke længere værdifuldt? Ville det ikke være meget fornuftigt at lade klagerådene komme rigtig godt i gang, så vi om et par år kunne have en debat i Socialudvalget om de indhentede erfaringer?

Med det, jeg har sagt her, kan det heller ikke undre, at den del af forslaget, som nedlægger klagerådene, kan CD ikke medvirke til, men vi mener egentlig, at så langt som vi er fremme i debatten nu, kunne ministeren jo hjælpe os ved at stille et ændringsforslag.

Anders Samuelsen (RV):

Med dette lovforslag lægges der op til en ligestilling af personer over og under 67 år i forbindelse med klager over hjemmehjælpen. Anker vedrørende hjemmehjælpen ligestilles med andre områder inden for det sociale område i øvrigt, og det ser vi positivt på.

Der har været røster fremme om, at det ville være smart at holde fast i yderligere en klageadgang, nemlig det lokale klageråd. Argumentet har bl.a. været, at dette ville give en bedre retssikkerhed. Men er det så også et rimeligt synspunkt, selv om det umiddelbart kan lyde tillokkende? Er det sådan, at der pr. definition vil blive tale om større retssikkerhed, jo flere ankenemuligheder, der indføres i et system? Fra Det Radikale Venstres side stiller vi os tvivlende over for det synspunkt. Alene det faktum, at tiden, der forløber inden en endelig afgørelse foreligger, potentielt kan forlænges betragteligt, er et modargument.

For at sætte sagen på spidsen, måske vel rigeligt på spidsen, kan man ende med at forlænge sagsbehandlingen så lang tid, at folk kort og godt dør af en kombination af alderdom og bureaukrati, inden en afgørelse foreligger.

Det er på ingen måde en sikring af en bedre retssikkerhed. Ikke mindst afgørelser inden for området praktisk bistand og/eller personlig pleje bør sikres en hurtig sagsbehandlingstid, så